

Indenrigsministeren: Jeg tror, at det ærede Medlems Blik paa de Forhold, som omhandles i Forslagets Kapitel 1, ikke er ganske klart. Jeg for mit Vedkommende kan ikke frakende den Betragtning Berettigelse, at der i Høgtessab og Slægtskab foreligger et Grundlag, som, ligesom det efter den nugældende Lovgivning har ført til en Forsørgelsespligt, saaledes ogsaa vil gjøre det fremdeles. Jeg kan fortaa, at Meget af det, det ærede Medlem anførte herimod, kunde rettes mod Forslaget, saaledes som det foreligger i Fattigkommissionens Betænkning, hvor det er gjort til en ubetinget juridisk Forpligtelse for Forældre og Børn og Høgtessaber indbyrdes, at skulle forsørge hinanden; men det ærede Medlem vil have set, at der i den Henseende er foregaaet en ikke ubetydelig Forandring i det Forslag, som her foreligger, idet man vel har benyttet samme Grundlag som Kommissionen, men ikke turdet anfse det for at være stemmende med den almindelige Beredthed og Forholdenes Udvikling at gjøre det til en ubetinget juridisk Forpligtelse. Der kan ganske sikkert være Tilfælde, hvor jeg er overbevist om, at Enhver, endogaa det ærede Medlem, maatte finde, at det var en Fornægtelse af Slægtskabsforholdet, naar Vedkommende vægrede sig ved at give Hjælp. Jeg tror, at det ærede Medlem har storlig Ret, naar han mener, at disse Bestemmelser ere rettede mod Husmandstanden. Nei! jeg for mit Vedkommende holder mig overbevist om, at Skjønnet som oftest vil føre til, at man fritager de Vedkommende i denne Stand, og at det i Birkeligheden kun vil blive rettet mod dem, der vel kunne, men ikke ville træde til ved de her omhandlede Leiligheder. Der er ganske sikkert paa dette Punkt gjort meget væsentlige Modifikationer i Regjeringens Forslag i Sammenligning med det, som Fattigkommissionen har foreslaaet, og skjøndt det kan være lidt dristigt af mig at sige det ærede 6te kongevalgte Medlem (Uasing) imod, tror jeg at kunne hævde, at det, der her foreslaas, ligger grumme lidt udenfor det, der allerede nu er bestaaende Ret. Naar det ærede 6te kongevalgte Medlem mente, at det var noget ganske Nytt, at man i disse Forhold vilde indføre Afsoning, da skal jeg indrømme, at for visse Arter af disse Bidrag er det noget Nytt, men langt fra ikke for alle. Det er en gammel Regel, at de Bidrag, som Fædrene til uagte Børn skulle præstere, og de Bidrag, som skilte Mænd skulle præstere til deres fraskilte Koner, udpantes, og hvis de ikke kunne skaffes tilveie paa denne Maade, da affønes med Jængsel. Her er derimod gjort den Forandring, som jeg har troet nødvendig, at man her ikke, uden at Vedkommende selv ønsker det, anvender en Afsoningsmaade, som nærmest synes at passe for kriminelle Tilfælde, nemlig Afsoning paa Band og Brød.

Det har været mig en vis Tilfredsstillelse i de Udtalelser, der ere fremkomne her i Salen saa

at sige fra alle Sider, at finde en Bekræftelse paa, at jeg har handlet ret i ikke at optage det Forslag fra den ærede Kommission, som gik ud paa en Ordning af en frivillig Fattigunderstøttelse ved Lov. Ikke blot har det for mig stillet sig som Noget, der var umuligt, men ogsaa som Noget, der var i sig selv principstridigt; det har for mig været hævet over enhver Tvivl, at den frivillige Gødgjorvenhed ikke lader sig bøje og ikke lader sig binde ved Formler, uden at man risikerer at slaad den ihjel, og jeg nærer heller ikke den mindste Tvivl om — allermindst naar jeg skulde stille den Fordring til den, som den ærede Kommission har stillet — at det vilde være umuligt at finde Mænd, der ikke alene med den fornødne Sækkundskab og Menneskekundskab, men ogsaa med den fornødne Iver, Hengivenhed og Energi vilde vedblive at underholde og opretholde et frivilligt Fattigvæsen, og dets Vedbliven var dog en Betingelse for, at man overhovedet kunde tage noget Hensyn til det, som et Led i en organiseret Fattigforsørgelse. Det være langt fra mig, at jeg saaledes som et æret Medlem har udtalt sig, ikke skulde sætte Pris paa den frivillige Fattigunderstøttelse; men jeg har troet ikke at kunne gaa videre, end til at aabne den Blads og vise den Beloville, hvilket jeg tror at have gjort i Lovforslagets Slutningskapitel, ligesom jeg ogsaa igjort paa mere end een Maade har støttet Fremkomsten af et frivilligt Fattigvæsen. Ærede Medlemmer ville have set, at skjøndt jeg vel veed, at jeg paa andre Steder — i alt Fald et andet Sted — ikke vil møde Paaskjønne eller Anerkjendelse derfor, har jeg dog ladet det være mig magtpaaliggende ikke at udslette nogen af de Følger, som det nu har at hengive sig under det offentlige Fattigvæsen; men jeg har værtimod saa ydlerligt, som det overhovedet kan ske, sluttet mig til Kommissionens Tante, at det ikke skal gjøres for let ubetænksomt at henvende sig til den offentlige Fattigforsørgelse, og at det ikke skal være noget Behageligt at lade sig forsørge af det Offentlige. Det er væsentlig den Betragtning, der har ført mig til, i Udstaets tredje Kapitel at foreslaa Anvendelsen af Forsørgelsesanstalter, og lad mig her lige over for det ærede Medlem, der havde Ordet før mig, sige, at ogsaa jeg mener, at der er en stor Forskjel paa Forsørgelsesanstalter for Børn og for gamle Mennesker og paa den anden Side Tvangsarbejdsanstalter. Enhver, som kender disse Forhold, vil vide, at der er en meget betydelig Forskjel baade paa Organisation af og Tilværelsen i disse Anstalter, og det ærede Medlem vil have set, at jeg for mit Vedkommende ikke har overset Forskjellen mellem disse, idet der er givet Fattigbestyrelsen Ret til at bestemme, om en Person skal anbringes paa en Arbejdsanstalt, men derimod ingenlunde ubetinget Ret til at kunne anbringe ham paa en Tvangsarbejdsanstalt. Det er ligesom hidtil kun tilladt, naar Politimesteren